

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

18 октомври 1979 година *

По дело 125/78

GEMA, Gesellschaft für musikalische Aufführungs - und mechanische Vervielfältigungsrechte, 29 Herzog-Wilhelm-Straße, Мюнхен, за която се явява адв. Ernest Arendt, член на адвокатската колегия в Люксембург, със съдебен адрес в Люксембург

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява нейният правен съветник, г-н Erich Zimmerman, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на неговия правен съветник г-н Mario Cervino, правен съветник на Комисията, Jean Monnet, plateau du Kirchberg,

ответник,

подпомагана от

Compagnie Luxembourgeoise de Telediffusion S.A., за която се явява нейният изпълнителен директор, д-р Gustave Graas, Villa Louvigny, Parc Municipal, Luxembourg, подпомаган от проф. Arved Deringer, със съдебен адрес в кантората на адв. Jacques Loesch, 2, rue Goethe, Люксембург,

и

Radio Music International Sarl, за което се явява неговият управителен директор, д-р Gustave Graas, подпомаган от проф. Arved Deringer, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на упоменатия по-горе адв. Jacques Loesch,

встъпили страни

С предмет иск за установяване на неизпълнение на ответника по жалбата, подадена от ищеца по силата на член 3, параграф 2, буква б) от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г. (Първи регламент за прилагане на членове 85 и 86 от Договора), (ОВ 13 от 21 февруари 1962 г., стр. 204),

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател на състав, г-н А. O'Keefe и г-н А. Touffait, председатели на състав, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н Р. Pescatore, г-н Mackenzie Stuart и г-н G. Bosco, съдии,

---

* Език на производството то: немски.

генерален адвокат: г-н F. Capotorti,

секретар: A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. Спорът в това производство произтича от писмо от 23 юли 1971 г., с което ищецът, GEMA, германско сдружение за изпълнителски права, е подал жалба до Комисията в съответствие с член 3, параграф 2, буква б) от Регламент № 17 от 6 февруари 1962 г. (ОВ 13 от 21 февруари 1962 г., стр. 204), чиято цел е да се установи наличие на нарушения на правилата за конкуренцията, предвидени в чл. 85 и 86 от Договора за ЕИО от страна на Compagnie Luxembourgeoise de Telediffusion (оттук нататък наричана "Radio Luxembourg"), нейния филиал, Radio Music International (оттук нататък наричан "RMI"), и двете компании имат регистрирани офиси в Люксембург, и Radio Tele-Music (оттук нататък наричан "RTM"), чийто регистриран офис е в Berlin-Wilmersdorf.

2. Според изложеното в тази жалба, Radio Luxembourg е сключвало договори чрез RMI с издатели на лека музика, установени във Федерална република Германия и извършващи своя бизнес там, от което RMI получава половината от възнаграждението, дължимо по отношение на изпълнителските права върху музикални творби, издадени съвместно от RMI и упоменатите издатели, срещу често излъчване на тези композиции на немски език по Radio Luxembourg в благоприятни за слушане часове. Целта на тази практика е Radio Luxembourg, в качеството си на член на GEMA, да получи допълнително възнаграждение по отношение на изпълнителските права. Тъй като ищецът – който е единственото сдружение за авторски права във Федералната република – е длъжен да разпредели всички възнаграждения, които той получава на основата на фиксирана скала за разпределение, резултатът от тази практика е да бъдат поставени другите издатели на лека музика, които също са членове на сдружението-ищец, в по-неблагоприятно положение.

3. Комисията се е съобразила с исканията в жалбата на ищеца на 23 януари 1974 г., като е изпратила на упоменатите по-горе три компании писмо, съдържащо изложение на възраженията, повдигнати срещу тях в съответствие с Регламент №17, член 19, параграф 1. На 23 април 1974 г. Комисията е провела изслушване на страните, но не е уведомила ищеца за последващия ход на делото.

4. С писмо от 31 януари 1978 г. ищецът е призовал Комисията да приеме "формално решение по разследването, проведено в хода на делото", като ако това не стане в двумесечен срок, ищецът щял да заведе иск за установяване на неправомерно бездействие, в съответствие с член 175 от Договора.

5. Комисията е отговорила с писмо от 22 март 1978 г., в което тя е изразила становището си, че "последната информация", с която тя разполага, не ѝ позволява да уважи искането на ищеца за издаване на решение, установяващо злоупотреба с монополно положение от страна на Radio Luxembourg и другите упоменати по-горе предприятия. В светлината на последното развитие на

положението, Комисията е преценила, че е съмнително да се докаже по убедителен начин, че Radio Luxembourg е заемало монополно положение в значителна част от Общия пазар и е злоупотребило с това положение. След като е изложила подробно основанията на това становище, Комисията е стигнала до заключение, че няма основание за решение по член 86 от Договора. В съответствие с член 6 от Регламент № 99/63 на Комисията от 25 юли 1963 г. относно изслушванията, предвидени в член 19, параграфи 1 и 2 от Регламент на Съвета № 17 (ОВ 13 от 20 август, 1963 г., стр. 2268), Комисията е предоставила на ищеца възможността да подаде допълнителни коментари в двумесечен срок от получаването на “това уведомление”.

6. В посоченото по-горе писмо Комисията също така е изразила своето становище, че сдруженията за защита на изпълнителските права са могли по друг начин да предприемат мерки срещу нарушенията на конкуренцията, произтичащи от практиката на някои радиотелевизионни компании да дават предпочитание на излъчването на забавни музикални творби, върху които те притежават определено право на собственост. Комисията е предложила на ищеца да проведе обсъждане по този въпрос с някои от нейните служители. По време на това обсъждане, което се е състояло на 14 април 1978 г. и което според ищеца е обхванало всички въпроси, повдигнати от Комисията в нейното писмо от 22 март 1978 г., Комисията е представила предложения, включващи в по-специално изменение на Устава на GEMA с оглед да се осуети практиката на Radio Luxembourg да урежда съвместно публикуване. Независимо от това, с телексно съобщение от 28 април 1978 г. ищецът е уведомил Комисията, че нейните предложения са неприложими.

7. На 31 май 1978 г. ищецът е депозирал иск по член 175 от Договора с искане да се установи неправомерността на бездействието на Комисията и тя да бъде задължена или да приеме формално решение в контекста на процедурата, образувана през 1971 г. в резултат на жалбата на ищеца, или, ако това е подходящо, да информира ищеца за прекратяването на процедурата в изпълнение на член 6 от Регламент № 99/63. Ищецът твърди, че писмото от 22 март 1978 г. не съставлява изпълнение от страна на Комисията на нейните задължения по член 3, параграф 2 от Регламент № 17, тъй като ищецът “има право ... да задължи ... Комисията да продължи процедурата, образувана срещу Radio Luxembourg, да установи наличието на нарушение и да предприше мерки, необходими за преустановяването му”.

8. С определение от 17 януари 1979 г. Съдът е допуснал Radio Luxembourg и RMI да встъпят в делото в подкрепа на Комисията.

9. На 19 март 1979 г. ищецът е депозирал алтернативен иск с някои допълнителни искания, като в случай, че Съдът прецени, че искът за установяване на неправомерно бездействие е недопустим, по силата на член 173, параграф 2 от Договора да бъде отменено решението да не се продължи делото, образувано срещу Radio Luxembourg, съдържащо се в писмото на Комисията от 22 март 1978 г.

Допустимост

10. Комисията оспорва допустимостта на искът за установяване на неправомерно бездействие на това основание, че условията за иск по член 175 не са изпълнени.

11. Комисията заявява, че член 175, параграф 2 изисква тя да не „се е произнесла“ в двумесечен срок от сезирането си и твърди, че не е налице бездействие, тъй като писмото Ж от 22 март 1978 г. представлява произнасяне по смисъла на член 175. Това становище е на свой ред оспорено от ищеца, който твърди, първо, че писмото от 22 март има временен характер и, второ, че частен жалбоподател, подаващ жалба по реда на член 3, параграф 2 от Регламент № 17, има право на „решение“ по смисъла на член 189 от Договора. Комисията твърди по-нататък, че тъй като поисканото от ищеца решение не е могло да бъде адресирано до него, а само до предприятията, чиито поведение е било поставено под въпрос със жалбата, ищецът не попада в категорията физически или юридически лица, които съгласно член 175, параграф 3, могат да подадат жалба пред Съда.

12. Комисията също така оспорва допустимостта на алтернативния иск на ищеца. Жалбоподателят основата този алтернативен иск на член 42, параграф 2 от Процедурния правилник, според който „нови твърдения“ не могат да бъдат представяни „в хода на делото“, освен ако те „не се основават на правни или фактически обстоятелства, които са се появили по време на писмената процедура“. Независимо от това, Комисията твърди, че този иск не представя нови факти, а по-скоро – ново тълкуване на тези факти. Във всеки случай, искът е недопустим, тъй като той е бил подаден след изтичането на срока, предвиден във последния параграф от член 173.

13. Следователно е необходимо да се провери допустимостта както на искът за установяване на неправомерно бездействие, така и на алтернативния иск.

А – Иск за установяване на неправомерно бездействие

14. Необходимо е да се реши първо дали писмото от 22 март 1978 г. представлява „произнасяне“ по смисъла на член 175, параграф 2. За тази цел първо трябва да бъдат разгледани задълженията на Комисията в контекста на процедурата, предвидена в Регламент № 17 и допълнена с Регламент № 99/63 за целите на установяването на евентуални нарушения на членове 85 и 86 от Договора.

15. Член 3 от Регламент № 17 по-специално предвижда следното:

”1. Когато Комисията, в резултат на жалба или по своя собствена инициатива, установи нарушение на член 85 или на член 86 от Договора, тя може с решение да задължи въпросните предприятия да преустановят такова нарушение.

2. Право на жалба имат:

а) държавите-членки;

б) физически или юридически лица, които имат законен интерес.”

16. Член 6 от Регламент № 99/63 гласи, че:

”Когато Комисията, след като е получила жалба на основание Регламент № 17, член 3, параграф 2, прецени, че на основата на информацията, с която тя разполага, не са налице достатъчни основания за уважаване на жалбата, тя уведомява жалбоподателите за своите мотиви и определя срок, в който те могат да подадат допълнителни писмени коментари.”

17. Видно е, че от фразата “уведомява жалбоподателите за своите мотиви” следва, че уведомяването, предвидено в член 6 от Регламент № 99/63 цели единствено да гарантира това, жалбоподателят по смисъла на Регламент № 17, член 3, параграф 2, буква б) е информиран относно мотивите, от които се е водила Комисията за да стигне до заключение, че на основата на получената информация няма достатъчно основания за уважаване на жалбата. Такова уведомяване предполага прекратяване на процедурата, като това обаче не отнема възможността Комисията да преразгледа случая, ако тя сметне това за необходимо, по-специално когато в предвидения от Комисията срок за тази цел в съответствие с разпоредбите на член 6, жалбоподателят представи нови правни или фактически елементи. Твърдението на ищеца, че жалбоподателят има право в съответствие с Регламент № 17, член 3, параграф 2 да получи от Комисията решение по смисъла на член 189 от Договора относно наличието на твърдяното нарушение, не може да бъде прието.

18. Още повече, дори и да се предположи, че такова уведомяване има характера на решение по смисъла на член 189 от Договора и че по такъв начин то подлежи на обжалване по реда на член 173 от Договора, това по никакъв начин не предполага, че жалбоподателят по смисъла на член 3, параграф 2 от Регламент № 17 има право да изисква от Комисията окончателно решение относно наличието или отсъствието на твърдяното нарушение. На практика, Комисията не може да бъде задължена да продължи процедурата, каквито и да са обстоятелствата, до етап на приемане на окончателно решение. Предложеното от ищеца тълкуване би обезсмислило член 3 от Регламент № 17, който при определени обстоятелства предвижда възможността Комисията да не приеме решение за принуждаване на съответните предприятия да преустановят нарушението. Поради това, от характера на процедурата за установяване на нарушения, предвидена в член 3 от регламента следва, че не може да се приеме, че физическо или юридическо лице, което по силата на член 3, параграф 2, буква б) от регламента е поискало Комисията да установи въпросното нарушение, има право да настоява за окончателно решение по процедурата, образувана от Комисията в резултат на неговата жалба.

19. По отношение на писмото от 22 март 1978 г. следва да бъде отбелязано, че Комисията е уведомила ищеца за своето становище, че няма основание за решение по реда на член 86 от Договора и е изложила фактите и мотивите, на които това становище е било основано. В допълнение към това, в съответствие с разпоредбите на член 6 от посочения по-горе Регламент № 99/63, тя е определила двумесечен срок, в който ищецът е могъл да подаде допълнителни писмени коментари.

20. Следователно Комисията е действала в съответствие с посочените по-горе разпоредби на член 6 от Регламент 99/63, като е уведомила ищеца за резултатите от процедурата и за мотивите за прекратяването на разследването по неговата жалба. Трябва да бъде добавено, че от изложеното в писмото, което е съставено от две отделни части става ясно, че предложението на Комисията за обсъждане с ищеца с оглед да бъдат проучени други подходящи методи за преодоляване на последиците от оспорените от него практики, попада извън обхвата на процедурата за установяване на нарушение на правилата на конкуренцията, образувана от Комисията в резултат на подадената първоначална жалба. Противно на твърдението, представено от ищеца, това предложение не може да припадне на писмото временен характер.

21. От предшестващите съображения следва, че като е отговорила чрез писмото от 22 март 1978 г., което е било в съответствие с изискванията на член 6 от Регламент № 99/63, на писмото на ищеца от 31 януари 1978 г., с което тя е сезирана да предприеме действия, Комисията е адресирала до ищеца акт, който представлява “произнасяне” по смисъла на член 165, параграф 2 от Договора.

22. Следователно по този въпрос, не е налице бездействие от страна на Комисията по жалбата на ищеца до нея и обстоятелствата, предвидени в член 175 не са налице.

23. Поради това искът за установяване на неправомерно бездействие следва да бъде отхвърлен като недопустим.

Б – Иск за отмяна

24. Както вече беше посочено, ищецът е депозирал на 19 март 1979 г. допълнителен иск, с който се цели отмяна на “решението да не бъде продължено делото, образувано срещу Radio Luxembourg, съдържащо се в писмото на Комисията до ищеца от 22 март 1978 г. (Член 173, параграф 2 от Договора за ЕИО)”. В подкрепа на своя иск ищецът посочва, че той се основава на същите факти, на които той се е позовал в иска за установяване на неправомерно бездействие. Той също така твърди, че неговият иск представлява “излагане на нови факти, които се основават на правни обстоятелства, които са се появили едва в края на писмената процедура” и че поради това той е допустим по силата на член 42, параграф 2, от Процедурния правилник.

25. Правният въпрос, на който се позовава ищецът, е уведомяването му на 20 февруари 1979 г. относно мотивите на съдебното решение, постановено от Bundesgerichtshof на 12 декември 1978 г. по дело между ищеца и Radio Luxembourg, RMI и RTM, което се е отнасяло до същите факти, които са представлявали основанието на делото, образувано от Комисията срещу тези компании. От това съдебно решение става ясно, че Bundesgerichtshof посочва в по-специално, че Комисията е прекратила това дело. Според ищеца, Bundesgerichtshof е счел писмото на Комисията от 22 март 1978 г. за решение за прекратяване на делото. Ищецът е завел този алтернативен иск за отмяна в случай, че Съдът споделя това становище.

26. Член 42, параграф 2, от Процедурния правилник гласи, че “нови факти не могат да бъдат излагани в течение на делото, освен ако те не се основават на правни или фактически обстоятелства, които са се появили в хода на писмената процедура”. Следователно тази разпоредба позволява на ищеца при изключителни обстоятелства да излага нови факти за да подкрепи изводите си, изложени в документа, довел до образуването на делото. Това по никакъв начин не означава възможност за представяне на нови изводи от страна на ищеца или, *a fortiori*, да трансформира иск за установяване на неправомерно бездействие в иск за отмяна. По този въпрос, изводите в основния иск се основават на член 175 от Договора, докато тези в допълнителния иск са свързани със съществуването на акт, който може да бъде оспорен по силата на член 173. Следователно ищецът не може да се позовава на упоменатите по-горе разпоредби за да докаже допустимостта на своя иск за отмяна на всяко решение, съдържащо се в писмото на Комисията от 22 март 1978 г.

27. Следователно алтернативният иск за отмяна трябва да бъде отхвърлен като недопустим.

По съдебните разноски

28. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски.

29. Тъй като ищецът не е обосновал своите твърдения, той следва да бъде осъден да заплати разноските, с изключение на тези, които може да са извършени в резултат на участието като встъпили страни на Radio Luxembourg и RMI, по отношение на които, в съответствие член 69, параграф 3 от Процедурния правилник, ищецът и встъпилите страни, които не са подали никакви писмени или устни коментари, следва да понесат направените от тях разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Отхвърля иска като недопустим.

2. Разпорежда на ищеца да заплати разноските, с изключение на тези, които може да са били извършени в резултат на участието на встъпилите страни, по отношение на които ищецът и встъпилите трябва да понесат направените от тях разноски.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 октомври 1979 година.

Подписи